

SĂPTĂMÂNA PATIMILOR

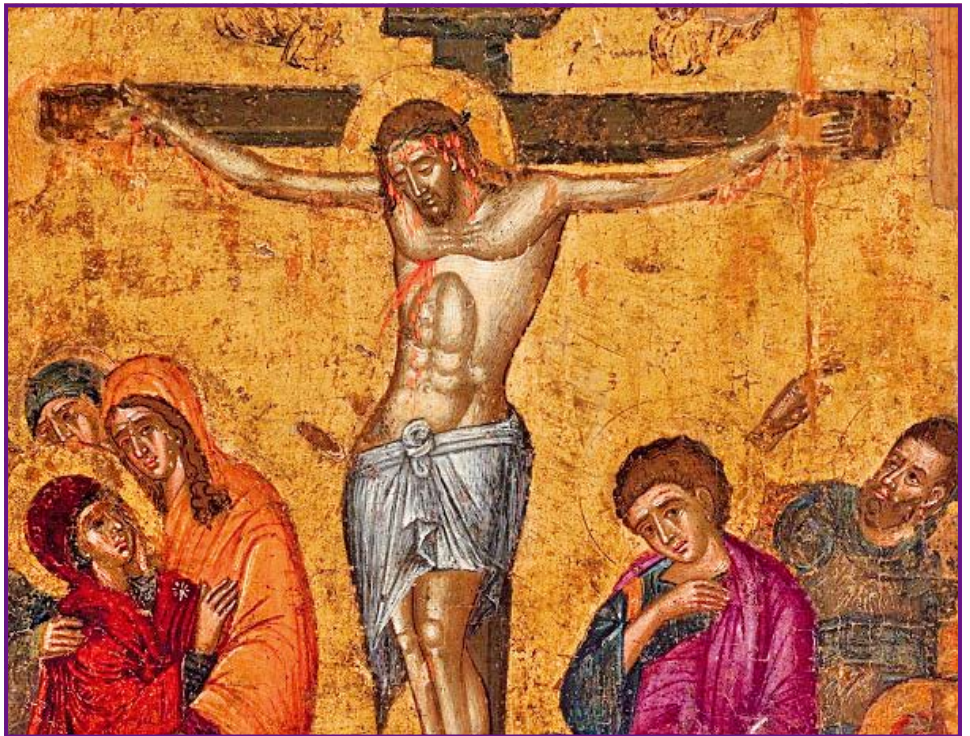
EDIȚIE SPECIALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”
Anul 3 Nr. 5 (17) - 28 aprilie 2016

DENIA SFINTEI ȘI MARII VINERI

Joi seară încep patimile cele mântuitoare ale Domnului nostru Iisus Hristos. Cuvintele Evangheliei, ale celor 12 Evanghelii ce se citesc, ne invită să fim martori la ceea ce s-a întâmplat acum 2000 de ani, când Domnul Iisus Hristos a suferit moarte pentru noi, oamenii.

Fiecare Evanghelie care s-a citit a fost o aducere aminte a celor mai frumoase cuvinte rostite de Domnul nostru Iisus Hristos. Ele ne-au amintit de rugăciunea Domnului în grădina Ghetsimani, când Domnul s-a rugat cu lacrimi de sânge pentru noi și pentru mântuirea noastră, pentru unitatea Bisericii și pentru păstrarea credinței. S-a rugat nu numai pentru Apostoli, ci și pentru noi care prin Apostoli vom crede în numele Lui. Celelalte Evanghelii ne aduc aminte de pătimirile cele mântuitoare ale Domnului nostru Iisus Hristos, despre cele 7 cuvinte de pe cruce ca un ultim și tainic testament pe care Domnul nostru Iisus Hristos ni-l lasă odată cu răstignirea Sa pe cruce. Este o școală a Golgotei, la care suntem invitați cu toți și la care școală neamul nostru a luat aminte prin slujitorii ei, pentru că prin cele 7 grăiri pe cruce Domnul vrea să sublinieze în primul rând că trebuie să-i iertăm pe cei care ne greșesc: „Părinte, iartă-le lor că nu știu ce fac! Apoi în alt cuvânt Domnul le spune: „Adevărat zic ție: astăzi vei fi cu Mine în Rai”, un cuvânt, dar adresat tâlharului care s-a pocăit pe Cruce, dătător de speranță pentru păcătoșii care se pocăiesc chiar și înainte de a-și da ultima suflare. Prin acest cuvânt Domnul își continuă misiunea și pe cruce. Un alt cuvânt este pentru mama sa, ce stătea sub Crucea iubitului ei Fiul răstignit: „Femeie, iată mama ta”, arătând grija de fiu, pe care toți o datorăm părinților, împlinind porunca cinstirii tatălui și a mamei. Sfâșietor cuvânt al patrulea „Dumnezeul

CHEMAȚI SĂ ÎNVĂȚĂM LA ȘCOALA GOLGOTEI

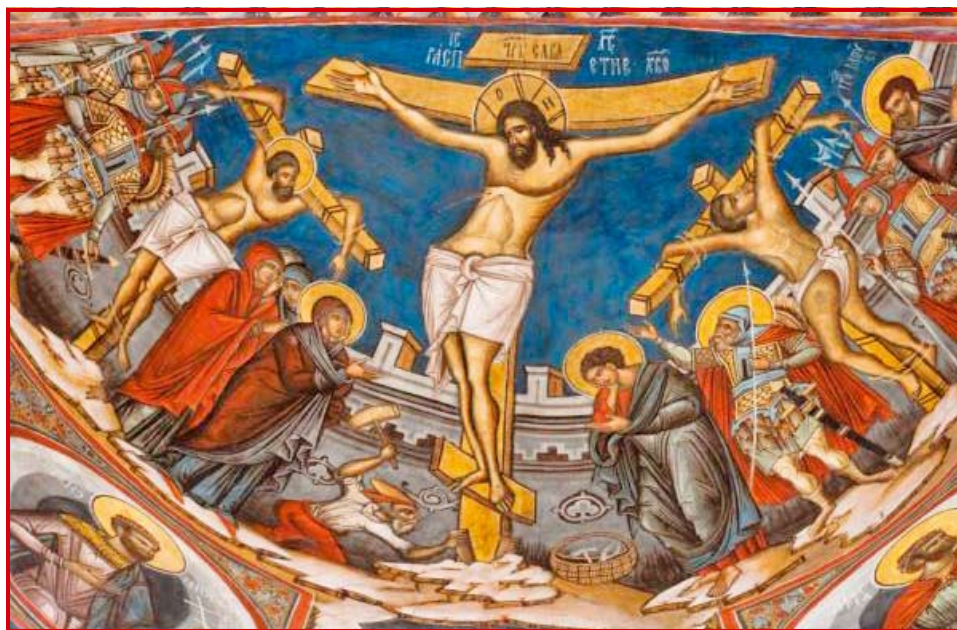

Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?”, arătând neputința firii omenesti, căci omul este aici cel ce pătimește pe cruce. Adânc este al cincilea cuvânt: „Mi-e sete!”, căci deși arșița zilei și scurgerea sfântului Său sânge îi provoacă setea, mai degrabă Mântuitorul însetează nu de apă, ci de dragoste, și de ajuns i-ar fi fost o singură picătură de milă de la oameni în cele trei ceasuri cât a fost atârnat pe Cruce. Apropiindu-se de sfârșitul vieții sale pământești, se va preda în mâinile Tatălui Ceresc: „Părinte, în mâinile Tale îmi dau duhul”, ca să luăm aminte că de la Tatăl a venit, nu cu de la Sine putere, cum evreei îi aduceau vină. În ultimul cuvânt, „Săvârșitu-s-a”, ne încredințează că misiunea răscumpărării și mântuirii neamului omenesc s-a împlinit, pecetluită fiind cu sângele și moarte Domnului pe Cruce, Mesia cel adevărat. Iar chinul săvârși-tu-s-a și el, lăsând loc vieții ce va urma, căci mărețul act al biruinței asupra morții îl vom vedea curând în slava Învierii Domnului.

Iată dar, învățătura Domnului pe Cruce, la care până azi poate ai fost nepăsător. Ia lecția de suflet de pe Golgota, ca să-ți aduci întotdeauna aminte de ea, și oricând scoate învățătura ei pentru a o pune pază în calea păcatelor ce-ți dau târcoale. Cu David psalmistul zicând „în inima mea am ascuns cuvintele Tale ca să nu mai greșesc” (Ps. 118, 11). Amvon înalt Crucea pe care Domnul și Mântuitorul nostru ne-a vestit învățătura cea de viață dătătoare, la ea trebuie să alergăm când împresurați de necazuri, îi cerem har, scăpare și mângâiere. Neuitând a da slavă lui Dumnezeu, precum dumnezeiescul Pavel „Iar mie, să nu-mi fie a mă lăuda, decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu pentru lume!” Și poate, în aceste zile, ascultând evangheliile patimilor Sale, să înnoim răbdarea noastră până la moarte în purtarea Crucii lui Hristos, bineștiind că toată virtutea este o cruce. ❖

Părintele Dinu Pompiliu

CEL CE SE ÎMBRACĂ CU LUMINA CA ȘI CU O HAINA SE JERTFEȘTE AZI PENTRU NOI

SFÂNȚA ȘI MAREA VINERI

a Mântuitorului, pe care El de bună voie a luat-o pentru noi, întristarea Bisericii nu este deznădăjduită, ci plină de nădejde și stăpână, copleșită de iubirea lui Dumnezeu pentru noi.

În Sfânta și Marea Vineri, dimineața, Liturgia nu se săvârșește, pentru că Însuși Mielul lui Dumnezeu este jertfit acum; este vreme de post total, pentru că Mirele S-a luat de la noi (Mt. 9, 15). Ceasurile Împărătești din nou ne pun înaintea necuprinsa coborâre și smerenie a Domnului, spaima și cutremurul întregii făpturi. Crucea cea dătătoare de viață, credința tâlharului, din care se impun câteva învățături de mare însemnătate pentru mântuirea noastră.

Nefericitul ucenic și vânzător va uimi de-a pururi lumea. Biserica va osândi fără cruțare pe Iuda cel fără de lege, care nu a vrut să înțeleagă nimic din toate minunile Domnului și din toată dumnezeiasca învățătură pe care o auzise de la Învățătorul, pe Care vânzându-L pe bani și-a agonisit spânzurare și moarte veșnică.

„Din ce pricină, îl întreabă ea, te-ai făcut vânzător Mântuitorului? Au doară te-a despărțit de ceata Apostolilor? Au doară te-a lipsit de darul tămăduirilor? Au doară, nu ți-a spălat și ție picioarele la Cină?” O, cât de absurdă și de cât rău este pricinuitoare iubirea de argint, care a dat judecătorilor celor fără de lege pe Judecătorul Cel drept, și care face pe ucenic să se lepede de Învățătorul și să se lipească de diavolul, să cadă din lumină întru întunericul morții.

Dimpotrivă, ridicarea tâlharului cel răstignit de-a dreapta Domnului ne umple sufletele de nădejde. La începutul săptămânii, când eram în așteptarea Mirelui, ne întristam și ne temeam să nu rămânem afară din câmară, neavând haină de nuntă: „Cămara Ta, Mântuitorule, o văd împodobită și îmbrăcămintă nu am ca să intru într-însa...”. Acum, însă, Mirele a venit și cel dintâi care a intrat în câmara de nuntă a fost tâlharul: „Astăzi vei fi cu Mine în Rai!” Care a fost haina lui de nuntă, ce îmbrăcămintă a avut, că s-a învrednicit de atâta dar? Strigătul de încredere și smerenie către Dumnezeu Cel ascuns, cu Care împreună pătimea chinurile răstignirii, credința și smerenia care au îndreptat pe vameșul, acestea au deschis tâlharului Raiul!

Dar faptul se cuvine privit și mai cu luare aminte. Vinerea Mare este ziua poticnirilor. Poporul cel ales își pierde dreptul de întâinșcut prin nelucrare și necredința față de Dumnezeu; Iuda, din ucenic și hărăzit împărăției, moștenește iadul pentru iubirea de arginți; Petru, ucenicul, se leapadă de Învățătorul dintr-o nesocotită încredere în sine și numai cu amare lacrimi își va putea spala greșeala; păcătoasa cea desfrânată devine mironosiță și toată lumea va vorbi de umilnă și căință ei, iar tâlharul cel ucigaș, intră primul în Rai, prin smerenie și credință.

Sfinte, mântuitoare și înfricoșate, numește Biserica Patimile Domnului. Sfinte, pentru că Cel ce le-a răbdat este Sfântul Sfinților, Sfințenia însăși; mântuitoare, pentru că ele sunt prețul cu care Domnul a răscumpărat neamul omenesc din robia păcatului; înfricoșate, pentru că nu poate fi ceva mai cutremurător, mai înfricoșat decât ocară, rușinea și batjocura pe care făptura le-a aruncat asupra Făcătorului și Dătătorului de bine, Care pe toate le-a răbdat până la moarte, rugându-Se pentru călăii Săi. Însăși făptura neînsuflețită se cutremură și se revoltă în fața acestei nemaipomenite fărădelegi.

La noi, slujba Sfințelor Patimi începe joi seară, cu slujba celor douăsprezece Evanghelii, care ne aduce aminte de rânduiala primelor veacuri creștine. Evangheliile alese de la cei patru evangheliști se citesc încadrate de citiri și cântări, care sunt introduse și comentarii la textele ce se citesc.

În chip firesc ele stăruie îndelung asupra smereniei negrăite și pogorării (kenozei) cele necuprinse de minte, a Domnului. „Cel ce Se îmbracă cu lumina ca și cu o haina, stat-a gol la judecată și a primit palme peste obraz, din mâinile pe care le-a zidit” (Antifon 10). „Astăzi a fost spânzurat pe lemn, Cel ce a spânzurat pământul pe ape; cu cununa de spini a fost încununat Împăratul îngerilor, cu porfira mincinoasă este îmbrăcat Cel ce îmbracă cerul cu nori...” (Antifon 15). „Fiecare mădular al sfântului Trup a răbdat ocară pentru noi; Capul – spini, fața – scuișori, obrazul – loviri cu palme, gura – gustarea oțetului cel amestecat cu fiere, urechile – hulele cele păgânești, spatele – biciuiri, și mâna – trestie, întinsorile a tot trupul pe cruce și cuie, încheieturile și coasta – sulita” (la Laude).

De aceea „toată făptură s-a schimbat de frică, văzându-Te pe Tine, Hristoase, pe Cruce răstignit; soarele s-a întunecat și temeliele pământului s-au cutremurat, toate au pățit împreună cu Tine, Cel ce ai zidit toate; Cel ce ai răbdat de voie pentru noi, Doamne, slavă Ție” (Stihoavnă).

Dar mai fără de măsură s-a sfârșit inima

Maicii Preacurate: „Văzând mielușeava, Maria, pe Mielușelul său tras spre junghiere, mergea după El zdrobită, împreună și cu alte femei, strigând așa: Unde mergi, Fiule? Au doar este iarăși altă nuntă în Cana, și acolo Te grăbești acum, ca să le faci lor vin din apă? Spune-mi un cuvânt, Cuvinte, și nu mă trecea cu vederea tăcând!” (Icos).

Și iarăși: „Văzându-Te pe Tine, Cuvinte, spânzurând pe Cruce, Fecioara cea fără prihană, tânguindu-se cu milă ca o maică, s-a rănit la inimă cu amar, și suspinând cu durere din adâncul sufletului, zgâriindu-și obrazul, se chinuia...” (Stihoavnă).

Legiitorii lui Israel și poporul cel necredincios s-au arătat mai împietriți decât pietrele și „au pironit pe Cruce pe Cel ce le-a tăiat marea cu toiagul și i-a povățuit în pustie; au adăpat cu fiere pe Cel ce le-a plouat mană în pustie de mâncare” (Antifon 6).

Însuși Domnul îi întreabă cu mâhnire și nedumerire: „Poporul meu, ce am făcut vouă? Sau cu ce v-am supărat? Pe orbii voștri i-am luminat, pe cei leproși i-am curățit, pe cei morți i-am înviat! Poporul meu, ce am făcut vouă? Și cu ce Mi-ați răspălit? În loc de mană, cu fiere; în loc de apă, cu oțet; în loc să Mă iubiți, pe Cruce M-ați pironit!” (Antifon, 12). Și încheie: „Două lucruri rele a făcut fiul Meu cel întâinșcut, Israel: pe Mine, Izvorul apei vieții, M-a părăsit și și-a săpat lui puț sfărâmat; pe Mine M-a răstignit pe lemn, iar pe Varava l-a cerut și slobozit...” (Laude).

De aceea, „de acum nu te voi mai răbda; chema-voi neamurile și acelea Mă vor proslăvi” (Antifon 12).

Ascultând cele douăsprezece Evanghelii cu întristare și cutremurare, Biserica ne îndeamnă să urmărim tâlharului cel drept și să strigăm cu credință: „Pomenește-ne Mântuitorule, întru Împărăția Ta”. Și să aducem curate simțirile noastre înaintea lui Hristos, ca să nu ne sugrumăm cu grijile lumii, ca Iuda: să nu prăznuim Paștile noastre ca iudeii, ci curățindu-ne de toată întinăriunea și curat să ne rugăm Lui.

Contemplând încă această negrăită smerenie

SFÂNȚA ȘI MAREA VINERI

Toate aceste răsturnări ne umplu de cutremur și de nădejde totodată. Faptele noastre, deși trebuitoare și de mult folos, nu sunt îndestulătoare pentru mântuire. Dacă ar fi fost, nu mai era nevoie de venirea și pătimirea lui Hristos. Dar lumea nu s-a putut mântui fără El. Păcatul este o rană adâncă, nevindecabilă; numai Dumnezeu putea s-o vindece și numai „prin rana Lui noi toți ne-am vindecat”. Dar omul trebuie să-și recunoască măsura neputinței sale și cu inima smerită să se atârne cu credință tare de Hristos, știind că numai de la El vine izbăvirea: „Pomenește-mă Doamne...” și va auzi că tâlharul: „Astăzi vei fi cu Mine în rai!”.

Din: Părintele Petroniu Tănase - Cuvânt la Sfânta și Marea Vineri

Tâlharul

Când citești Scriptura Sfântă și rămâi pe gânduri dus, parcă vezi prin ceața vremii cum, pe Golgota, Isus înălța spre cer privirea, dornic pironind văzduhul, până pleoapele-I căzură peste ochii buni. Iar Duhul, dezlegat, porni în grabă jos, în închisoarea morții, în Șeol, să frângă-n două, pentru-ai Săi, zăvorul porții.

Și te-nalți apoi cu gândul în Eden. Și vezi în zare o cetate de lumină cu oștiri în sărbătoare. Vezi pe porțile înalte de cleștar dintr-o bucată heruvimi cu patru aripi și cu spadă-nflăcărată, înălțându-se ca zorii peste floarea primăverii. Dar deodată, din trompete dau un lung semnal străjerii. Da... Departe, printre stele, ca un fulger ne-ntrerupt, un convoi străbate largul bolților de dedesubt. Și curând, de cântec falnic cerul cerului umplându-l, iată-i... cete după cete, ca-n oștiri ținându-și rândul, vin în haină de lumină și se-nalță ca un stol zecile de mii de duhuri ridicate din Șeol.

Izbăvit de sub pedeapsă, vine primul om, Adam; apoi Eva, Set și Abel, Noe, Terah, Avraam... Iată... Isaac și Iacov, smulși din lanțurile grele, Iosif ca o stea sclipește între unsprezece stele, Moise ușurat de greul lepezilor din Horeb, Iosua îi stă la dreapta, iar la stânga e Caleb; Ghedeon privind cetetea și oștirea fără număr, Și Samson, lăsând să-i cadă pletele mai jos de umăr; David, fericit să uite de păcatele-i iertate, Solomon și toți urmașii casei binecuvântate, toți profeții și martirii ce-au murit frângându-și dorul, de la nepătatul Abel la Ioan Botezătorul.

Iar în fața tuturor... ce luceafăr glorios umple cerul de lumină și de Har victorios? E Isus!... purtând pe frunte diadema de lumină, cu aceeași simplitate cum purtase crengi de spini. E Isus!... cu mâini întinse într-un gest de raze nins, cu aceeași duioșie cum pe cruce le-a întins. Vai!... dar poarta cea înaltă dintr-un singur alb cleștar Cum își va deschide oare uriașul stăvilar? Până-n bolți un glas răsună larg ca bubuitul lavei. Sus acum, voi porți eterne! Iată Împăratul slavei! Cine-i Împăratul slavei? Domnul tare și viteaz, care-a biruit în luptă cel mai fioros grumaz!

Și târziu, când paradisul s-a închis c-un vuiet lin, printre stele, către poartă, vine-ncet un biet străin. Ochii lui sunt plini de frică. Păru-n frunte. Fața suptă. Peste trupul plin de sânge poartă o cămașă ruptă.

– Ce vrei tu? Îi spune unul dintre îngerii străjeri.
– Cine ești? Îl mai întrebă, iscodind cu ochi severi.
– Eu?... răspunde-ncet străinul copleșit de un oftat, Sunt un ticălos din lume... Nu știu să fi fost păcat să nu-l fi făcut în viață. Am ucis. Am jefuit. De copil m-a prins o vrajă de păcat și de cuțit. Mă țineam ascuns în peșteri și pândeam pe cei bogăți. Sângele curgea ca apa. Apoi galbenii prădați mi-i luau toți cârciumarii și femeile pierdute. Și cădeam în zori pe-o vale între brusturi și cucute. La altare n-am dus jertfă nici o mierlă de când sunt. N-am știut de rugăciune. N-am avut nimica sfânt. O putere, un balaur, îmi da brânci să beau, să prad...
– Vai, destul... vorbi străjerul. Locul tău e-acolo-n Iad. Și, cu mâna lui întinsă, i-arătă în jos sub cer, într-o gură de-ntuneric, flăcări vii într-un crater.

Se uită-ngrozit străinul. Iar apoi încet șopti:
– Da... acolo... Dar, ascultă. Înainte de-a muri, osândit fiind la moartea cea mai grea, mai blestemată, ținut pe lemnul crucii, am văzut, hulit de gloată, un profet murind alături. Ba... mai mult ca un profet! Nu era un om din lume. Ci, sub fruntea de nămet, Îi plutea în ochi o pace... și-o dumnezeire-n grai. El mi-a spus privindu-mi fața: Azi vei fi cu Mine-n Rai! Și acum o întrebare... un cuvânt mai am de spus: Dacă tot ce văd e Raiul, nu-i pe-aici aceluși Isus?...
– O! Isus? E-aici, în slavă... tot ce vezi îi aparține. Dar de ce-ți acoperi fața hohotind? Sau plângi, stăine?
– Rogu-te, o vorbă numai... Nu știu cum să-mi spun amarul... Dacă e Isus aicea... spune-I c-a venit tâlharul.
– Vino!... Poarta e deschisă... Domnul Îi vorbește-n prag. Îl privește lung tâlharul. Pașii înapoi se trag... E Isus acest arhanghel în veșminte sclipitoare? Părul... Nu-i al Lui. Nici brâu. Nici cămașa de ninsoare. Dar... privirea blândă... Ochii. El e! Și-a căzut grămadă. Cum? Dar cine îl ridică? Ochii lui nu pot să creadă.
– Doamne, sunt murdar... și-n zrențe. Sunt... și-și frânse vorba-n dinți.
– Eu... în haine de lumină? Eu, tâlharul, printre sfinți?

Și luându-l blând cu Sine, strălucitul Voievod, lângă tron ducându-l, zise: El Mi-a fost întâiul rod!

*
Și acum să știe-oricine: Unde a intrat tâlharul, Nu-i pe lume om să creadă și să nu-I primească Harul! Nu-i păcat pe care Domnul nu Și-a pus fâgăduința. Unul singur nu se iartă niciodată: Necredința!

de COSTACHE IOANID

„AU VENIT PRIETENII MEI DE LA BISERICĂ!”

SFÂNȚA ȘI MAREA VINERI

Postul, vremea în care ne îngrijim mai mult de sufletul nostru, este și timpul în care ne îndreptăm cu mai multă grijă atenția către semenii noștri singuri, bolnavi sau săraci. Căci milostenia dă aripi rugăciunii, ridică ruga noastră la tronul lui Dumnezeu, și ne face mai buni, mai înțelegători, mai răbdători cu semenii.

Așa se face că pe 19 aprilie ne-am dus în vizită la copiii centrului „Sf. Margareta”, așa cum vă povesteam în ultimul număr al Foii duminicale. Revenim astăzi cu alte fotografii de la ultima vizită pentru că vrem să mulțumim în mod special celor care au ajutat cu bani și produse, dar pentru că vrem să vă povestim despre atmosfera în care are loc fiecare această vizită și cât de mult oaspeții și copiii s-au atașat unii de alții. Căci în această ultimă întâlnire nu au venit de la început toți participanții la această acțiune. Așa se face că la început fețele celor care intrau în casa lor nu li s-a părut micuților a fi cunoscute. Și nu au reacționat așa cum o fac de obicei. Dar la un moment dat tinerii de la parohia noastră au apărut, iar lui Darius i s-a luminat fața, și și-a ridicat glasul ca să le spună tuturor: „O, au venit prietenii mei de la

biserica!” Pentru cei care au trecut pragul acestui așezământ măcar o dată, știu că micuții stau mai mult în brațele musafirilor, și vă asigur că sunt destul de selectivi. Și totuși ei au mulți prieteni la biserica noastră, căci de multe ori tinerii au fost la ei cu daruri, dulciuri, jucării și nu numai. Pentru că, dincolo de pachetele aduse, mai important este faptul că tinerii au stat împreună de vorbă cu cei mici, s-au jucat, le-au cântat, i-au ținut în brațe sau numai de mână, le-au mângâiat fruntea. Și nu în ultimul rând s-au rugat pentru ei. Și ei au simțit căldura tinerilor, s-au simțit în

siguranță cu ei, le-au zâmbit oaspeților, au stat cu capul pe umărul lor, și aproape că și-au simțit bătăile inimii unii altora. Și știu acum, - cu siguranță -, că în Biserica, în parohia noastră și în altele, ei au prieteni: preoți și credincioși care au grijă și mai ales le pasă de ei.

Dar sectorul social al bisericii noastre a avut grijă în această perioadă și de persoanele cu handicap din parohia noastră, căci s-au îngrijit să le ducă pachete substanțiale pentru ca să aibă ce să pună pe masă de Sfintele Paști, dar și o perioadă bună de timp.

Mulțumim celor care se ocupă de acțiunile de caritate, adică membrii sectorului social al bisericii, coordonați de doamna Ioana Rusu, dar și celor care au pus deoparte din puținel lor și-au dăruit bani sau produse pentru ca cei lipsiți să primească ajutorul de care au atâta nevoie. Și știm că sub chipul fiecăruia dintre cei lipsiți, săraci sau neajutorați stă Hristos, care așteaptă să vadă dacă noi avem milă față de frații Săi mai mici. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 29 APRILIE - 1 MAI 2016

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Vineri 29 aprilie	10 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Scoaterea Sfântului Epitaf și trecerea pe sub Sfânta Masă
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denia Prohodului Domnului / Utrenia Sâmbetei Mari
	20 ⁰⁰ -21 ⁰⁰	Procesiune în jurul bisericii
Sâmbătă 30 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	08 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Pregătirea Sfântului Paști / Curățenie în biserică
	23 ³⁰	Canonul Sâmbetei celei Mari
Duminică 1 mai	00 ⁰⁰ -01 ⁰⁰	Slujba Învierii Domnului - Veniți de luați lumină!
	01 ⁰⁰ -03 ⁰⁰	Sfânta Liturghie
	12 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	Vecernia Paștilor – „A doua Înviere”

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2016 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI